Učni potni list

Decembra 1994 je bila v Rimu velika mednarodna konferenca o permanentnem ali vse življenje trajajočem izobraževanju. Široki strokovni javnosti sta bila takrat prvič predstavljena tudi dva nova pojma: osebni učni načrt in učni potni list. Pri priči sta se prijela v teoriji in praksi - očitno sta bila oba predloga odsev potreb.

V naslednjih mesecih se je zamisel širila zlasti po državah Evropske unije. Ponekod so že pripravili osnutke za učni potni list. Že v prvi polovici leta 1995 smo brali o tem v Novičkah, glasilu Andragoškega centra Slovenije. V javna občila pa je prodrla zamisel finskega učnega potnega lista.

Tam se prav zdaj odločajo o treh modelih učnega potnega lista, knjižice s plastificiranimi platnicami, v katero bi študent poleg formalne izobrazbe zapisoval tudi vse svoje dodatno izobraževanje, delovne izkušnje, spretnosti, kulturno udejstvovanje, športne dosežke, priznanja, nagrade in priporočila, ki si jih je pridobil. To so temeljne sestavine učnega potnega lista.

Učni potni list naj bi omogočal čim podrobnejši vpogled v to, kaj nekdo zna in zmore, kje je svoje znanje že dokazal in koliko je učljiv. To so danes nepogrešljivi podatki pri zaposlovanju, prevzemanju odgovornosti, izbiranju ljudi za razne dejavnosti in pri odločanju o tem, s kom bomo sodelovali. Samo formalna izobrazba nam premalo pove. Znani andragoški strokovnjaki trdijo, da 85 odstotkov izobraževanja ali celo več - poteka po neformalnih, spontanah poteh in le manjši del (približno 15 odstotkov) prek šolanja ali formalnega izobraževanja.

Neformalno izobraževanje postopoma celo prerasča pomen redne šole, čeprav tega ni mogoče razbrati iz spričevala. Zato je pomembno, da človek neformalno pridobljeno znanje in spretnosti sproti zapisuje v svoj učni potni list in ga po potrebi predloži. Učni potni list je pomemben tudi zato, ker človeku kaže, kako napreduje. Ni večjega veselja, kot je spoznanje, da nekaj novega vemo in zmoremo.

Ana Krajnc